

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **I. Š.**, zastoupen Mgr. Martou Vyškovskou, advokátkou se sídlem Moravské náměstí 15, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 15. 2. 2024, č. j. 65 A 5/2024-17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 20. 11. 2023, č. j. KUOK 123952/2023, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení Magistrátu města Olomouc ze dne 19. 6. 2023, č. j. SMOL/164373/2023/OS/PS/Oce, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce není účastníkem řízení o nařízení odstranění stavby – změny dokončené stavby bytového domu č. p. XA na pozemku parc. č. st. XB v k. ú. O.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále též „krajský soud“), který řízení podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“) zastavil z důvodu opožděně zaplaceného soudního poplatku. Krajský soud uvedl, že žalobce byl

usnesením ze dne 22. 1. 2024 vyzván k zaplacení soudního poplatku, k čemuž mu byla stanovena lhůta 15 dnů od doručení tohoto usnesení. Jelikož bylo usnesení doručeno zástupkyni žalobce dne 22. 1. 2024, začala žalobci v souladu s § 40 odst. 1 s. ř. s. běžet lhůta k zaplacení soudního poplatku dne 23. 1. 2023. Posledním dnem patnáctidenní lhůty tak bylo úterý 6. 2. 2024. Poplatek však byl na účet krajského soudu připsán až dne 8. 2. 2024, přičemž na základě ustálené rozhodovací praxe je z hlediska včasnosti splnění poplatkové povinnosti rozhodný právě ten den, kdy je částka soudního poplatku skutečně připsána na účet soudu. Žalobce tedy poplatek neuhradil včas, což má za následek zastavení řízení podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále též „zákon o soudních poplatcích“) ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. Usnesení krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupné na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel akcentoval, že usnesení vyzývající k zaplacení soudního poplatku (ze dne 22. 1. 2024) bylo vydáno asistentkou soudce, přičemž v poučení bylo uvedeno, že proti němu lze podat námitky do 15 dnů od doručení písemného vyhotovení. Podle stěžovatele tak za situace, kdy námitky nepodal, nabylo usnesení právní moci až po uplynutí 15denní lhůty k podání námitek. Až po uplynutí uvedené lhůty tedy začala běžet lhůta k zaplacení soudního poplatku. K tomu odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2020, sp. zn. 22 Cdo 1933/2019. Stěžovatel je proto názoru, že za situace, kdy soudní poplatek uhradil dne 8. 2. 2024, uhradil jej včas, a krajský soud proto pochybil, když řízení zastavil. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti dovozoval, že krajský soud pochybil, pokud řízení zastavil z důvodu opožděného zaplacení soudního poplatku. Stěžovatel je názoru, že soudní poplatek byl zaplacen včas. Usnesení vyzývající k zaplacení soudního poplatku (ze dne 22. 1. 2024) bylo totiž vydáno asistentkou soudce, přičemž v poučení bylo uvedeno, že proti němu lze podat námitky do 15 dnů od doručení písemného vyhotovení. Podle stěžovatele tak za situace, kdy námitky nepodal, nabylo usnesení právní moci až po uplynutí 15denní

pokračování

lhůty k podání námitek (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2020, sp. zn. 22 Cdo 1933/2019). Krajský soud proto neměl řízení zastavit.

[8] Obdobnou stížní argumentací se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 27. 6. 2024, č. j. 9 Ads 101/2024-21, přičemž nyní rozhodující senát jeho závěry plně přejímá i pro danou věc.

[9] Předně je třeba uvést, že rozhodovací praxe Nejvyššího soudu se po vydání usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2020, č. j. 22 Cdo 1933/2019-761, zásadně změnila. Velký senát občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu se v usnesení ze dne 12. 1. 2022, č. j. 31 Cdo 1622/2021-369, (které bylo vydáno až po vydání vyzývajícího usnesení v dané věci) neztotožnil se závěrem vyjádřeným v označeném usnesení, a závěry v něm uvedené překonal. Konstatoval, že usnesení, kterým je účastník vyzván k zaplacení soudního poplatku za podané dovolání, je rozhodnutím, kterým se upravuje vedení řízení, a odvolání proti němu proto není přípustné. Vydal-li jej asistent soudce nebo vyšší soudní úředník, může proti němu podat účastník námitky. Podání námitek má však odkladný účinek pouze na právní moc usnesení, nikoliv na jeho vykonatelnost, neboť pro usnesení obecně platí, že lhůta k plnění počíná běžet od jeho doručení. Zvláštní úpravu, která by počátek lhůty vázala na právní moc usnesení, přitom neobsahuje ani § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích či jiné zákonné ustanovení. Nejvyšší soud proto dospěl k závěru, že pro usnesení obecně platí, že lhůta k plnění počíná běžet od jeho doručení. Na tomto závěru pak nemůže nic změnit ani případné podání námitek proti danému usnesení. Počátek běhu lhůty k zaplacení totiž není vázán na právní moc usnesení, jímž je poplatník vyzván k zaplacení poplatku ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích. Není proto z tohoto pohledu významné, že usnesení (výzvu) vydal vyšší soudní úředník nebo asistent soudce, proti jehož rozhodnutí je účastník oprávněn podat námitky. Z uvedených závěrů vychází i pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 27. 6. 2024, č. j. 9 Ads 101/2024-21).

[10] Aplikace uvedených východisek na danou věc vede k jednoznačnému závěru o zákonnosti usnesení o zastavení řízení. Stěžovatel byl k zaplacení soudního poplatku vyzván usnesením vydaným (asistentkou soudce) dne 22. 1. 2024, kterým byla stanovena lhůta k zaplacení soudního poplatku v délce 15 dnů od doručení tohoto usnesení. Toto usnesení bylo stěžovateli (jeho zástupkyni) doručeno dne 22. 1. 2024, v důsledku čehož lhůta k zaplacení soudního poplatku uplynula dne 6. 2. 2024 (§ 40 s. ř. s.). Poplatek však byl na účet krajského soudu připsán až dne 8. 2. 2024. Stěžovatel tedy soudní poplatek neuhradil včas, což má za následek zastavení řízení [§ 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích a § 47 písm. c) s. ř. s.].

[11] Na tomto závěru nic nemění ani to, že usnesení vyzývající k zaplacení soudního poplatku bylo vydáno asistentkou soudce. Pro usnesení obecně platí, že lhůta k plnění počíná běžet od okamžiku jeho doručení; počátek běhu lhůty k zaplacení není vázán na právní moc usnesení, jímž je poplatník vyzván k zaplacení poplatku. Není proto z tohoto pohledu významné, že usnesení vydal asistent soudce, proti jehož rozhodnutí je účastník oprávněn podat námitky (srov. výše označenou judikaturu). Lze dodat, že stěžovatel v nyní projednávané věci námitky ani nepodal, natož aby s nimi byl úspěšný. S ohledem na výrok a obsah usnesení přitom stěžovateli muselo být zřejmé, v jaké lhůtě má soudní poplatek

uhradit. Podle konstantní judikatury je z hlediska včasnosti splnění poplatkové povinnosti rozhodný právě ten den, kdy je částka soudního poplatku skutečně připsána na účet soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 Afs 7/2012-49, či ze dne 28. 3. 2018, č. j. 8 Afs 37/2018-51, č. 3734/2018 Sb. NSS). Stěžovatel byl současně řádně poučen o důsledku nezaplacení soudního poplatku.

[12] Na podkladě kasační stížnosti (jejím obsahem a rozsahem je vázán, k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78) soud neshledal ani žádnou jinou nezákonnost, pro kterou by bylo třeba usnesení o zastavení řízení zrušit. Soud neshledal ani existenci žádné vady s vlivem na zákonnost usnesení, ke které má soud přihlížet *ex officio* (srov. § 109 s. ř. s.).

[13] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl soud na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[14] Kasační soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2024

Tomáš Foltas
předseda senátu